

Jak albánský dealer v Ostravě k českému pangaminu dovezenému z Amsterdamu přišel aneb jak to také může chodit v drogovém podsvětí...

Jednoho slunného letního dne v kavárně botelu Amstel v Amsterdamu, co by kamenem dohodil od centrálního vlakového nádraží, se potkali dva mladí lidé. Mladý muž a mladá slečna, pro náš příběh třeba Venca s Jitkou. Oba již několik let pracovali pro Nigerijce a vozili kokain z čarokrásných ostrovů Nizozemských Antil do Evropy a čas od času, když byla poptávka a zájem, přivezli sami nebo prostřednictvím najatých kamarádů do české kotliny některý z plodů nizozemské drogové produkce a distribuce, nejčastěji skunk, hašiš, extázi či LSD. To jim v zemi kanálů a větrných mlýnů nárazově zajišťovalo s jistou mírou rizika celkem bezstarostný život. Oba z menšího města na severu Čech, při svých občasných návštěvách domoviny oslňovali své kamarády značkovým oblečením, špičkovou elektronikou, v místě neobvyklou kupní silou a docela slušnou angličtinou. Rodičům namluvili, že se v Nizozemí živí příležitostnými brigádami a sezónními pracemi a ti byli vlastně docela pyšní, že se jejich děti v zahraničí tak úspěšně prosadily.

„Přemýšlela jsem, jak udělat dokonalou oblož“, obrátila se na Vencu Jitka, když jim číšník přinesl objednané kafe. Slovo „obložit“, „podělat“, udělat „levou“ nebo „šmé“ v kriminálním polosvětě znamená podvod jako Brno a Venca zpozorněl. „Jak minulý týden chytli Sama v Mnichově, mě napadlo, jestli by to jako nešlo udělat tak, aby někoho chytli s něčím, co budou a nebudou koule, chápeš?“ začala Jitka sugestivně zasněcovat Vencu do svého plánu. „Nechápu, ale jestli to něco hodí..“, řekl Venca s důvěrou v Jitčiny nápady, které mu v minulosti přinesly nejen peníze, ale její duchapřítomnosti a fantazii vděčil i za to, že již několikrát jen o vlásek unikli zatčení. Jitka mu v krátkosti vylíčila, že Kingovi, Nigerijci, který jim drogy dodával řeknou, že je v Čechách odpal na tisíc koulí, rozuměj extází, najmou si na to Martina, to je debil, který jede na piku, hraje bedny a ten kšeft vezme všemi deseti. Koule od Kinga vymění za nějaké podobné tablety, třeba pangamin, zavolají anonymně na hranice do Německa a Martina vyberou, Martin bude tvrdit, že neví co veze, Kingovi řeknou, že ho obložil on, jim zbude tisíc koulí, při troše štěstí pro každého skoro sto litrů, jak prosté. Vencovi se nápad líbil a hned z kavárny objednali za pár set korun tisíc tablet pangaminu, aby nápad dostal reálné kontury. Zavolali Martinovi, ten si půjčil auto, přemluvil jednu ze svých kamarádek z mokré čtvrti na výlet a vyrazil. Od Kinga si na kredit Jitka s Vencou vzali tisíc tmavých extází a bez loga, které byly na první pohled od pangaminu skoro k nerozeznání. Na trhu jsou extáze rozličných tvarů, barev, log a hlavně obsahu účinných látek. To, že tyhle jsou kvalitní zkusili na sobě a v očekávání nenadálého slušného příjmu společně zapařili v klubu poblíž domu u Rosengrachtu, kde na sklonku života žil a pracoval Jan Ámos Komenský.

Martin s Renatou se opájeli neomezenou rychlostí německých dálnic, využívajíc pocitu odvahy, který dává pervitin. Společně s Vencou a Jitkou si prohlédli neznámější místa v Amsterdamu a nakoupili nějaké suvenýry i trávu, aby nepřijeli domů s prázdnou, hranice přeci v Schengenu nikdo nekontroluje. Pět set euro, které dostal Martin od Jitky za převoz extáze, mu připadalo jako malý poklad a když mu dali ještě peníze na benzín, na nic se neptal a igelitku s tabletami schoval do kufru auta pod rezervu.

Na česko německých hranicích byl nad ránem klid, sem tam nějaký kamion, dodávka či limuzína s byznysmenem, vracejícím se z jednání v Německu. Obstarožní BMW za zenitem s dvěma mladými lidmi působilo v tuto hodinu spíše nezvykle. Martin zpozoroval německou policejní hlídku pozdě a dělal, že si nevšiml červeného terčíku, který ho zastavoval. Šlápl na plyn a v pervitinovém stihomamu překročil hranici více než dvousetkilometrovou rychlostí a rychle zastavil na nejbližším odpočívadle. Vlezl do kufru a igelitku zahodil do nedalekého křoví jen malou chvíli před tím, než smykem a s blikajícími majáky zastavilo německé policejní auto asi dva metry za ním. S namířenými zbraněmi je oba s Renatou prohledali opřené o auto a působili poměrně nekompromisně. I přesto, že Martin ani Renata neuměli německy ani slovo, byla gesta policistů natolik výmluvná, že jednosměrná komunikace, sestávající se z pokynů a jejich plnění netrpěla žádným nedorozuměním.

Po chvíli přijela i hlídka české policie, při prohlídce vozidla bylo nalezeno třicet gramů marihuany, Martin byl pozitivní na pervitin a marihuanu a tak zaklapla pouta a Martin s Renatou nedobrovolně využili nabídku cestovat dál policejním vozem.

Vítek, Libor a Vojta byli bez práce, v podstatě bez střechy nad hlavou a přespávali společně v ruině bývalé fabričky, která byla zastrčena v lese, ani ne pět minut chůze od odpočívadla, kde Martin s Renatou nezamýšleně ukončili svůj amsterdamský výlet. Přes den někdy pomáhali Vietnamcům na nedaleké tržnici stavět či bourat stánky, nosit zboží, večer trávili v hospodách nedalekého městečka. Kromě toho trochu pytláčili a nepohrdli ani přejetým zajícem či nalezeným ježkem. Mezi jejich pravidelnou činností patřilo procházení odpočívadel a vjezdů do lesa okolo hranice, kam často zajížděli němečtí zákazníci, užít si komerční chvílku rozkoše. Často se tam daly najít drobné mince, šperky, někdy i hodinky, Vojta jednou našel i peněženku s doklady a penězi. Ten den se vydali okolo deváté na průzkum a náhoda tomu chtěla, že Libor v křoví našel igelitovou tašku s tabletami. „To je snad fet, ty vole“, řekl znalecky Vítek, který doposud jako jediný ze třech kumpánů utrpěl postgraduální studium kriminálních dovedností ve věznici Bělušice, což mělo za následek, že se automaticky pasoval za nejzkušenějšího a nejprotřetějšího z trojice, i když byl ve vězení jen jednou a to za vloupání do sklepů a chat a drobné krádeže. „Jakou to může mít cenu?“, zeptal se přemýšlivý Vojta. Vítek nezaváhal ani vteřinu a s gráciízností velmana jednu z tablet ochutnal. „To je materiál, tak kilo pade za tabletu by to hodit mohlo“, přemáhal odpornou chuť pivovarských kvasnic Vítek a tvářil se nabuzeně. Nebylo, kdo by mu oponoval, protože Libor s Vojtou, oba absolventi speciální školy z nedalekého krajského města dosud kromě tabáku a alkoholu s drogami zkušeností nemaje, cítili, že jejich protřetější kamarád ví, o čem mluví. Slovo dalo slovo, Vítek si půjčil auto, všichni se oblékli tak, jak si mysleli, že vypadají drogoví dealeri a vyrazili do Prahy. Večer před známým nočním klubem Vítek oslovil skupinku mladých lidí, jestli nechtějí extáze, stopadesát korun za kus. Dva mladíci doprovázení třemi slečnami vzali deset jen proto, aby ukázali, že se ve velkém světě noční zábavy brilantně pohybují. Celý večer pak předstírali, jak s nimi ta extáze mává, tři z deseti se jim dokonce podařilo prodat dalšímu specialistovi, po dvou stovkách za kus. Jedna z dívek sice říkala, že to chutná jako pivovarské kvasnice a že to s ní nic nedělá, ale vysmáli se jí. Vítek mezitím před klubem obchodoval dál, podařilo se mu prodat celkem padesát kusů, ale nakonec narazil na člověka, který mu místo peněz dal pěstí a přerazil mu nos. Vítek se domníval, že mu dal pěstí proto, že mu nechtěl zaplatit, zkušený zákazník touto netradiční formou inzultační reklamace reagoval na nabídku zjevného fejku. O trochu později, když si Vítek poblíž Václavského náměstí v herně lízal rány a radil se s Vojtou a Liborem nad dalším postupem, se shodli se na tom, že prodávat tablety takhle po malých množstvích je blbost a navíc, odkojení stereotypy o Pražácích usoudili, že Praha je drogami prolezlá, Pražáci tu mají sražené ceny a v jiném městě za ně dostanou víc. Utržené peníze prolili hrdlem nádrže a vyrazili do Ostravy, která byla v jejich představách městem, kde jim za extáze utrhají ruce a ještě budou rádi, burani chacharský.

V té pokročilé noční době seděl v baru v centru Ostravy u stolku zvláštní pár. Snědší muž s divným přízvukem si něco špital s mladíkem, který působil dojmem roztěkaného intelektuála s rockerským outfitem. „Sandy, vezmu dvacet koxu a hodně koulí“, říkal mladík Albánci, který se sice jmenoval Arsen, ale Sandy mu přišlo drsnější. Živil se drobným překupováním drog od svých krajanů, nevelké provize mu již dlouho umožňovaly hrát si v Ostravě na velký svět, zejména v prostředí prostitutek, zlodějů a jiné lepší společnosti. „Koks mám a koule budu mít, na milion procent“, řekl s albánskou přesvědčivostí, ačkoliv sám nevěděl, kde je sežene. „Až ti napíšu, dones love, jako vždycky“, dodal konspirativně. Mladík odešel a chvíli po něm i Sandy, životní zkušeností poučen, že se situace vždy nějak vyřeší, často bez jeho přičinění a obvykle v jeho prospěch.

Do stejného baru za zhruba tři a půl hodiny dorazili řízením osudu naši překupníci, unaveně si sedli a pozorovali osazenstvo baru, které se sestávalo z třech hostů a jednoho barmana. „Tak tady asi kšeft neuděláme“, řekl Vítek, hodnotící polohlasem vzhled dvou hostů jako úplně sjetých smažek a jednoho gamblera. „Třeba by věděl ten pingl“, pokusil se Vojta šeptem o úvahu, motivován spíš únavou a snahou o rychlý konec výletu, než vidinou peněz.

Vítek se barmanovi při objednávce náznakem zmínil, jestli nezná někoho, kdo by koupil větší množství kvalitní extáze, barman neurčitě na půl úst něco zamumlal něco jako že neví, ale poptá se. Gambler vztekle praštil do automatu a s nadávkami se vypotácel z baru. Přešel ulici, prošel parkem a za rohem nasedl do auta, kde seděli dva muži. „Tak Sandy má doma koks a možná i tablety, seděl tam s Šampónem a řekl, že mu napíše, kdy se v baru zase sejdou, můžeme na něj skočit hned do bytu nebo je vzít oba na předávce. Sedí tam ještě nějaký tři týpci, venku jim stojí starý bávo na severočeských plechách, šacoval bych je na nějaký český čórkaře, nikdy jsem je tady neviděl, něco nabízeli barmanovi“. „To s tím asi nesouvisí, Sandy odjel domů tágem a dvojka ho tam hlídá, chceš spasit celej svět, ty vole Edo nebo co?“, podotkl suše starší z obou mužů. Chvíli se radili a odjeli.

Mezitím barman napsal zprávu Sandymu, jestli nechce koule, ten se právě doma chystal pustit si film a u něj přemýšlet, jak to s koulemi ukoulí. Usmál se a odepsal, že si je vezme, jestli to není nějaká levá. Barman na to, že u něj v baru sedí tři Češi a vypadají jako veksláci z osmdesátek, doslova. Tenhle průměr sice Sandymu, neznalému českých historických reálií nic neřekl, ale s povzdychnutím a slovy „byznys je byznys“ se zase oblékl, strčil si do kapsy bundy skoro dvacet gramů kokainu, ať nelítá sem a tam, a vrátil se do baru. Tam se postavil k pultu a dal si kafe, asi desáté dneska. Po očku sledoval tu nesourodou trojici. Tipoval co jsou zač, na benga nevypadají, elpaso od těch kreatur taky nehrozí, vypadají jako negramoti, ten s tím přeraženým nosem, co má zvednutou bradu a ruce od těla, aby ukázal, že má svaly, které nemá... „Tak co máte?“, zeptal se hrubým hlasem s akcentem, protože věděl, že tak působí na lidi nejděsivěji. „Extošky, dvě kila za kus“, řekl maximálně rozhodným hlasem Vítek, trochu vystrašený tím, jaký to nabralo kalup. Vyndal hrst tablet na stůl a přisunul je k Sandymu. Ten si je prohlédl a bez zaváhání řekl „je to shit, dám kilo maximálně, jinak si to nabouchejte“. Po marné snaze smlouvat Vítek na cenu přistoupil a Sandy se zeptal „kolik toho je?“. Vítek odečetl jen v Praze prodané tablety, na tu, kterou ochutnal ráno sám, šťastně zapomenul. „950, klidně si to přepočítej“, Vítek věděl, že to Sandy počítat nebude, ten vytáhl z bundy svazek bankovek a odpočítal 19 bankovek s profesorem Masarykem, „až zase něco budeš mít, zavolej mi na tohle číslo“ udělal granda Sandy a podal Vítkovi peníze i papírek s číslem. Pak sebral igelitku s tabletami, dal si ji pod bundu a postavil se zpátky k pultu, dal se do řeči s barmanem a mezitím odeslal mladíkovi esemesku „nedáme kafe?“, která v překladu znamenala, že zboží pro něj už je připraveno k vyzvednutí. Libor s Vojtou uznale zírali na dosud neviděnou hromadu peněz, které Vítek po chvíli, jakoby nedbale, třesoucíma rukama zastrčil do kapsy. „Tak vás zvu na drink“, řekl siláckým hlasem a u barmana objednal tři skotské. V tu chvíli vstoupil do baru mladík se vzhledem rockerského intelektuála. Sandymu nebylo po chuti, že ti tři exoti ještě neodešli, protože hodlal cenu tablet navýšit o sto procent. Rozmlouval nezávazně s mladíkem a přemýšlel jak z toho vybruslit, když v tom se rozletěly dveře, do baru vběhlo asi deset maskovaných mužů se samopaly a se slovy „policie, policie, jménem zákona, všichni na zem, ruce, chci vidět ruce“, poskládalo veškeré osazenstvo baru na zem. Sandy, s hlavou zabořenou do měsíce neluxovaného koberce pod barem přemítal, že ho prásknul asi barman nebo ti co mu ty tablety prodali, Vítkovi, Vojtovi a Liborovi vrtalo hlavou jak na ně mohli přijít, mladý rockerský intelektuál se pomočil.

A jak to všechno víme? Martin prásknul Jitku s Vencou, protože Renata vypověděla po pravdě proč byli v Amsterdamu a co tam dělali, v důsledku pervitinem zjitřené iluze, že je policie celou dobu sledovala. Oba strůjci „pangaminové oblože“ byli měsíc na to chyceni se zásilkou kokainu na letišti v Římě, Kingovy tablety jim ukradl a následně se pokusil prodat v Amsterdamu jejich polský spolubydlící, který si vyhodnotil, že se asi dlouho nevrátí. King prohloubil svou averzi vůči Evropanům z Východu a pro jistotu zmizel na čas do Itálie, kde se zamotal do obchodu s padělanými šeky. Barman podezívá Sandyho, že je policejní informátor, protože dostal nízký trest. Mladý rockerský intelektuál, jinak policii známý klubový dealer pod přezdívkou Šampón, byl odsouzen na základě výpovědí odběratelů. Sandy si dodnes ve vězení myslí, že Vítek s Vojtou a Liborem byli policejní agenti, když mu policie ty peníze za tablety vrátila a ani ho za jejich nákup neobvinila a Vojta s Liborem a Vítkem dál spokojeně pomáhají Vietnamcům na jedné z příhraničních tržnic poučení o zkušenost, že na každou práci je třeba odborníků.

